

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 31. августа 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Фердинад I.

Од папе је иск'о благослова прва
 Кад се дао на пут будућности славне.
 И папа му радо благослова дао
 Да усрећи њиме људе православне.

Папа му је радо благослова дао, —
 Али од тог доба све се с бригом бочи.
 Преседа му вруштук, ручак и вечера;
 Нема мирна дана, нема мирне ноћи.

Ива људи, што му: ура, ура! кличу, —
 Али ти су гласи слаби и промукли.
 Фердинанд се мршти кад се сети браћа,
 Која су га на лед, на танак навукли.

Кад му савет треба он министре зове,
 Али кад их нема, седи сам у већу.
 Болесник је тежак, ког је већ и доктор
 Оставио, — отш'о, — ено га у Бечу.

Кад у шетњу пође, обзират' се мора.
 Кад на престо седне жеравица жива.
 Кад у цркву оде, оргуље су тужне.
 Кад заклопи очи, Еренрота снови.

И врачара бледи кад му у длан гледи.
 Кад новине чита, рђаво му гуде.
 „Шта то пуца?“ пита, — а слуга му каже:
 Полиција туче по улица људе.

Папа му је радо благослова дао, —
 У том благослову беше нада многа —
 Ал до 'ваке среће могао је доћи
 И без благослова Лава тринајстога.

Како је прошао ово дана „патријарак“ у Вел. Бечкерекy.

(Писмо једног бечкеречког ратара, једном новосадском бостанџији.)

Не чуди се што ти пишем ја, Гига Паунов, ово писмо, јер сам ето научио под старост писати. Проклета вексла. Не дају новце док не запишеш име и презиме. Дао сам учитељу 5 форинта, па ме научио писати свако слово, ама вели, фали ми само то, што не разумевам метнути ди треба точку ил запету. Ал ја по својој памети држим, да то не треба, јер ко је паметан, тај ће већ знати где да застане при читању, а ко није, томе намолуј не точку, него му метни дебелу цепаницу, па ће опет прећи преко ње и неће се зауставити.*)

Пишем ти и шаљем ти форинтачу да ме упишеш на какве новине, јер кад знам читати, оћу и ја као Мита Пекарев да седнем недељом и свецем пред кућом и да читам. Чујем код вас у Новом Саду има највише новина, па ти избери најбоље и најјефтиније, само ти кажем: гледај оне, које највише пишу о Русији, јер кад се искупи свег пред Миту Пекаревог па нема ништа о Русији, а они иду кући, јер кажу нема ништа у новинама.

Кад отидеш да ме упишеш за новине а ти кажи онима што то удешавају, нека метну у новине шта је ту неки дан код вас у Бечкерекy било, а ја ћу верно описати баш као што се и десило. Само нека метну и то да сам им ја писао, а не да издаду под својим именом. Еле, ово дана разговарао наш попа, или кашто данас казују, наш господин свештеник, са пријатељом Јовом. Дође мени Јовин Панта и каже ми: „отац мој разговарао с попом, па попа вели, треба изаћи сутра велико и мало да дочекамо . . . не зна дете

*) Ма да има брат Гига са свога гледишта право, мпак смо ми интерпункцију мало дотерали. (Иреписивач.)

управо да каже кога по имену, ал рече, онога што господари над поповима и црквом.

Не марим му ја баш за параде ал се некако тревило да нисам имао посла, па покупим децу а кад дођосмо до врата, кажем жени да дође и ова. Што сам онда видио света то не роди више; мислиш божић је, па иду у цркву.

Питам ја ко ће доћи, а свет говори разно; неки каже: доћи ће владика, а неки каже патријарак. Шта ћу већ дај да запитам кога паметнијег. Тревио се ту мајстор Панта, а ја ти запитам њега. А зар не знаш, каже он, „долази Бранковић.“ Политичар је велики мајстор Панта. па политично и говори. Неће враг да каже да долази патријарак, јер ми имамо данас рђавог патријарка, него вели долази Бранковић ко да се ја не домишљам куд је он заошино, о овамо и моје најмање дете зна ко је био Бранковић.

Дуго смо чекали и чекали неки већ пошли да иду, ал други кажу стојте јер на велику господу се увек мора чекати. Ја ни да се макнем с места; хоћу баш да видим, како ће наш свет дочекати патријарка на кога толико вичу.

Кад ето ти њега свог у свили и злату. И страшно га дочекаше е мој Танасија нисам мислио никад да то може бити. Неки лепо вичу живио, ал неки се раздераше на њега: Бранковић, Бранковић, да се све небо пролама. Не водем ти брате ни ја оног који не ваља народу, ал не ваља ни то: дошао нам човек у госте а неки се деру на њега од првог стика. Зинуо ја па чекам шта ће радити човек, ал он се прави као да не чује вичу Бранковић него само живио.

Ал да видиш брате Танасија шта ти мало после би. Изађе ти пред патријарком господин Јоца, (читаоци се ваљда досећају да то није био Герман него епископ Бранковић пр. слагача) изађе он па заопући

патријарку говорити мађарски. „Еј наопако било,“ помислим ја, та зар тај не зна српски, кад му говоре мађарски. Ал то још би које како, него да виш кад ти се изметну патријарак, па и он поче мађарски. Слушамо ми народ а не разумемо ни беле. Него сам се онда и ја разљутио. „Богме“, мислио сам ја, „право су имали они који га дочекаше онако ружао.“ И кад он престаде говорити, само неки вичу живио а неки опет зинули на сва уста Бранковић. Ти знаш брате Танасија да сам ја миран човек, али је било и мени прекипило, те сам ти се и ја раздерао на сва уста Бранковић, Бранковић, Бранковић. А он се брате Танасија нећеш ми веровати он се прави невешт ко да и ве узима на ум како смо ми многи незадовољни и шта му вичемо.

То је што сам ти имао писати и молим те још једаред, подај сво господи што удешавају новине, нека забележе како је ружно прошао патријарак Герман у Великом Бечкереку.

Гига Паунов.

У ш т и п ц и.

Чујем да ће се отворити курс мађарског језика за оне, који од сад хтедну да учествују при дочеку српског владике.

* * *

Мађари су истина увели мађарски језик у нашим основним школама, али мађарски језик при дочеку српских владика, увели смо ми.

* * *

Чујем и епископ Бранковић хоће да помађари своје име. Али само име, презиме не, јер хоће да остане Бранковић.

* * *

ПОДЛИСТАК.

Купатило као проводација.

(Купалишна романтика).

(Свршетак.)

Одговор на ово писмо добио је Јован у свом стану. Непозната женска пише у њему, да јој се веома допада његова мушка одлучност, и да се овоме и надала од њега. За тим пише, да велика искушења још чекају на њега, која ако мушки издржи, биће учасник велике среће.

„Моји удварачи и моје огледало веле ми да сам лепа, а како се и ја разумем у овоме, и сама се држим за такву — писала је она даље. Но, као што ћете се, кад се једном будемо упознали, моћи уверити о томе, ипак несам за то сујетна. Моје срце може задобити човек витез али такав, који ће спрема мене имати и нежности и пожртвовања. Кад га будем нашла, усрећи ћу га.“

После ових редака је искала од Јована, да се за њену љубав одрече пушења. Пријатеља мога морила радозналост, ко може бити та женска, па се заверио, да ће испунити овај захтев њен, јер се надао, да ће је тако моћи познати. Нудили смо га ми најбољим цигарама, и тешко му је па-

дало ово искушење од наше стране, али га је ипак издржао. После седмицу дана рече нам, да, пошто је већ премучио највеће муке, цигара не ће више додирнути његове усне.

„Сама сам се уверила,“ писаше му непозната женска сутра дан, „да сте испунили мој захтев. Прекјуче је била забава на Маргаритином острву, скопчана са малим базаром у корист дома за сироте. Моја једна пријатељица, која је продавала цигаре, и вас је понудила, но ви сте је одлучно одбили. Али, драги пријатељу, ви сте нешто врло тужни и нерасположени од два-три дана. Због чега је то? Ако је томе узрок то, што не пушите, драговољно ћу вас ослободити од ове вам обвезе, јер и тако чекам од вас већу жртву.“

Јован јој поносито одговори, да је од пушења за вечно узео опроштај, и да чека од ње даље заповести.

Непозната женска онда искаше од њега да откаже своје шефу ађутанство, и да се одрече и коња, којег као такав има.

„Јахање је истина лепа забава, али вам није баш преко потребно. Оно је само за то згодно, да млади часници боље обрате на себе женске погледе. Но ја сам веома суревњива и бојим се да не бисте јашећи правили нова освајања, а ја ћу бити вашим срцем задовољна, и кад ви

„Ко у мат. цу срве, тај обично потоне.“ И Л. Рајин је срвуо на „Матицу“ па је и он потонуо и то врло дубоко.

Лази Рајину треба захвалити и то мађарски. Добро би било кад би то Крстић узео на себе, а владика Бравковић би после у име Рајиног мађарски одговорио.

Дакле владика Василијан, постао је владика с и л и ј а н. Но и то с и л и ј а н може се скратити.

Доста је ако отпадне само још последње слово в (н а ш) и онда смо свршили с њиме.

Него да будемо сад озбиљни. Ух људи, ала је то ужасно. што код нас даје један другом прилике, да сваки може већ сутра дап рећи: „Па нисам ја најгори!“

Ћира. Збиља! Та ми се нисмо ни разговарали о томе, како су „Виделовци“ јурнули ноћу сами на себе, покупили своје ситне паре, поцепали своје тефтере и раздупали своје старо канабе.

Спира. А шта им би, да сами себе тако омрзну?

Ћира. Није то то. Него навикли се људи да отимају и лунају, па кад не могу другога, а они хајд на себи мало да прозанате.

Спира. Па добро. То је све лепо и красно. Али

будете пешке ишли. Привесите ми ту жртву, и одреците се коњица свога.“

— Ваљда не ћеш учинити ту глупост? — реком му ја. Твој генерал не ће добити таквога ађутанта, па ће се можда и расрдити на тебе. А је л' право, да толико много жртвујеш једној женској ћуди, кад и онако не знаш, да ли ће од те целе комедије бити успеха.

— Пријатељу, рече ми Јован суморно, тајанственост ове женске толико ме мори, да ћу све да урадим како она жели. Она ме држи само за сујетног, који само за то јаше, да се може кривити на коњу, — добро дакле, прекосутра ћу да идем к баталиону у редовну службу, и ма да сам се већ одлучио од тога.

За тим је сео за сто, и написао је молбеницу, да га ослободе од ађутанства.

Ми се већ озбиљно побојасмо за Јована, тако је дубоко заронио у ову тајанствену љубав. Тек је био један месец дана, како се догодила у пливалишту она измена неколико редака између њега и ње, и он се смртно заљубио у празну слику без тела, којој су ова ситна писма била сви видљиви знаци.

Једно вече седели смо у киоску, где је било много света. Кад се публика поче да разилази кући, прође по-

што нису полупали и своје ново канабе? — Онда би био већи ефект.

Ћира. Е, ал би био већи и дефект!

П у с л и ц е.

⊙. Акције Фердинанда кобуршког скачу, — на једној вози. (Ако није весело, ипак је мало смешно).

⊘. Адреса умерене опозиције изишла је у „Обзору“ са много прозора. Кроз те прозоре види се како чврсто стоји измајсторисана већина.

⊙. Српски клуб састао се, и закључио да се не растаје — од чике бана, макар га овај и по ушима тукао.

⊙. Кад је већ Озеровић петролејац, — онда Пери Теодоровићу није ни бриге. Може комотно цурукнути на стражњи ам.

⊙. Кад је онај силни дуван у Београду изгорео неки су странци направили врло кисео лик кажу да ће Лендербанка (тај) лик видирати.

⊙. А шта се тиче владике Василијана, што су упражњене толике парохије. Само кад су попуњене владичанске столице.

ред нас нека висока лепа црномањаста женска, у пратњи друге постарије женске у црнини.

— Кад би ово нешто била моја Софија — рече Јован.

Не за дуго после тога, приступи један келнер к нама и даде неку карту Јовану. На карти је била само ова једна реч: „Софија.“

— Ко вам је дао ово? — питаше Јован уплашено.

— Хордар са ћошка рече ми, да је неко женскиње, које се овуда шетало, показало му господина натпоручика и дало му ову карту да је вама преда. То је неко високо плаво женскиње, мора да је врло отмено, јер је ливрејисан слуга ишчекивао на њу.

— Дакле није она то била! — рече Јован суморно.

Сутра дан добије од ње писмо, које је овако гласило.

„Драги пријатељу! Видела сам вас опет, и врло сте сетни били. Будите расположенији, јер последње искушење чка на вас. Ви сте јутрос добили заповест, да одпутујете сутра зором у К. Немојте да идете, вечерас ће вас к мени да доведе мој изасланик, који ће вас у 7 часова потражити у вашем стану. Ако ово учините испунићу вам сваку жељу.“

Ја сам баш онда био код Јована, кад је добио ово писмо. Крв му ударила у лице, и одмах у првом тренутку је цело писмо изгужвао. Широке груди му се узбуђено надимале. За тим у једном постаде као мртвац блед.

△. Не знамо је ли капетан Рајин метнуо штемпл на своју денунцијацију против Матице. Али народ неће заборавити да жигосе што је за жигосање.

Бука. Чујем да ће Матица Српска из Пеште добити нову наредбу.

Шуна. А какву?

Бука. Овако ће гласити: ко има матер Маџарицу, тај има нарочито право на српске штипендије, — а коме су и отац и мати Маџари, тај не треба ни да мољака, већ нека оде са г. Рајиним у Матицу, па нека узме колико му треба.

Шуна. Шалиш ли се ти?

Бука. Дабогме да се шалим. Така наредба неће никад изаћи. Али да се, и без наредбе, тако удеси — то би чивутским новинарима врло праведно изгледало.

Љубазна писма.

I.

Она (пише из илице писмо свом љубљеном мужићу).

Слатки Мито! . . . Пошљи мени

једну паклу бајка;

али одма, јер их треба

твоја верна — Анка.

P. S.

Мал' не сметох с' ума,

са дерних новаца:

да ти пошљем туче

врелих пољубаца! — —

— За један часак сласти и радости иште будућност, живот мој. О, та жене су без срца, без осећаја.

У највећој тишини, без икаква шума, оставио сам Јована, да се сам бори собом. У овом питању је само он могао решавати. Сутра дан рано са зебњом сам отишао у његов стан. Јован беше отпutowао у К.

*

После вога догађаја на две недеље дана, док сам ја једнога јутра још спавао, утрча к мени у собу Јован, уз велик звекет своје сабље. На лицу му се преливала радост и срећа.

— Да ли можеш да ме познаш? повиче он. Софија је моја! Чуј само!

— Тада седи бар.

— Хвала ти на понуди, али не могу. знаш да сам ош увек узбуђен. Кад сам дошао у К., стиже ми сутра дан ово писмо: „Драги мој витеже! Имала сам вере у теби, да ћеш мушки издржати и последње искушење, и да не ћеш лакоумно ставити на коцку своју будућност ради луде женске ћуди. У том тврдом уверењу будући, допутовала сам и сама истим влаком, којим си и ти, у К. Овде сам. Дођи к В. обрштару, и распитај се за мене. Жељно те чека твоја вереница.“

— Можеш већ мислити, како сам јурио на заказано

Он (одговара телеграфом својој милој женици).

Слатка Ано! . . . Шаље теби, —

(видиш како хита.)

три хиљаде пољубаца

твој искрени — Мита.

P. S.

Мал' не сметох с' ума

с' врелих пољубаца:

не чекај на царе,

ја немам новаца!!!

По немачком.

Др. Казбулбуц.

С брда с дола.

II.

Дакле троједнички је сабор отворен. Но осим сабора отворен је и онај јаз, који још увек стоји из међу Срба „народних заступника“ и самог народа; отворено је поље и Стеви Вацком, да опет пронађе какав барут и сурдујише кога у — затвор; отворено је поље и свима посланицима, да на сабору по вољи затворе уста (осим баш ако је којем наспело да зева) и климају бану Хедерварију; отворене су и шаке истих за примање дневница; отворена је и рана, коју су они нанели народу својим понашањем. Но тек што смо прочитали, да је сабор отворен, одмах нам стиже вест да ће скоро бити затворен. Али осим сабора затворен је још увек и Старчевић; затворен је и „Румунски Милетић“ Лукач; затворена су и врата слободној штампи и јавној речи; затворена су окорела срца „наших“ посланика; затворена су врата на делегацији многим, који су с њоме (односно с њеним „миразом“) кокетирали.

Дакле као што видите сад је отварање и затварање на дневном реду. Ето је била отворена и скупштина српске „Матице“, на којој се вајни Рајин прославио.

место. Дочекала ме нека лепа плавојка. „Госпоћице Софија“ викнуо сам ја. „Несам ја, већ моја пријатељица, рече она, и смешећи се повуче на страну завесу од друге собе. А оданде ми полети у наручја она висока лепа црномањаста женска, коју смо онда видели у киоску.

— Дакле је и опет она, она лепа девојка, — рекох ја радосно.

— Не девојка, већ млада удовица. Т. ј. . . . како се узме. Госпоћица несам — рече она дивно осмејкивајући се, — али ми место тога рука вреди 120.000 фор. — У септембру излази година моје туге за умрлим ми мужем или ако хоћете оцем, Г. генералом.“ — Да ли треба да ти кажем, заврши Јован, да сам веома срећан, и да си дакле изгубио онкладу, јер сам постигао своју смер.

— Е па ја ћу је и платити, рекох ја, као што сам свечано и извршио ово, а Јован је опет платио у име части толико, да нам је обојици врло добро било.

*

У пливалишту се још могу да виде они редови, који су били путевође једном срећном браку, и женскиње, од које се овај догађај рашчуо, врло прилежно посећава ово купатило-проводацију.

По мађарском Љуб. Лотић.

Хтели су да му затворе врата онде, где се српска реч чује, али је ипак остао. Добро обавештени чивуцки листови отворише врата лажној вести, да га је г. Ђорђевић хтео да избаци кроз затворена врата на поље. Међу тим ми држимо, да је на скупштини збиља био престојник Ђорђевић из Руме, да би се то Рајином и догодило.

До сад је већ и та скупштина затворена, те смо сад љубопитљиви, да ли ће се — на дику 62 годишње старице наше — уредити и отворити и уредити књижица матичина.

Кад је већ та сезона отпочела, онда још само да се отвори скупштина у Србији, па да се после толико година опет чује отворена истина у њој; да се отвори претплата на какву ваљану књигу у нас; да се отворе врата „Стармалом“ у Србији; да „Стармали“ отвори претплату на 4. четврт; претплатници — а још више новинарски паразити — да отворе своје касе, да затворе 1 ф. а. вр. (по дозвољено им је и „анвајзовати“) и пошљу претплату, те да отворено признају, да им је у овим озбиљним приликама, у којима нам невоља затвара и школе и друштва и дружења а есекutori опет све, што им под руке дође, ипак најбоље дошао „Стармали“ који је више пута отворено изјавио, да су у њему врата правди увек отворена.

Диводик.

Брк-Васина песма. ○

Кад се из биртије кући враћа.

Ала ј' леп
овај свет
жено моја
ти си цвет,

(ал' добро је да се зна,
онај цветак — коприва.)

Тамо сунце,
овде лад,
по мене је
тада јад

кад надеран дођем кући, —
од придице глава бући.

Тамо Дунав
злата пун
глава с' љуља
кано чун

кад ме виду очи њене
с' песницом ме опомене.

Славуј пева
незнам гди
жено моја
ту си ти

ах, да ниси тако близу
бар сад да си у Паризу.

Бјо — ша.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Стевица. Је ли, мајка, за што ми је деда јутрос дао два бомбона?

Мати. Па ваљда за то, што те воли.

Стевица. Па зашто ми онда није дао више?

Исти Стевица кад је први пут видио рака, разгледао га са свију страна. „А шта му је ово?“ зашта матер.

Мати. То су му бркови.

Стевица. А шта му је ово?

Мати. То су му маказе.

Стевица. Па кад има маказе, што не потсече те гадне, танке, дугачке бркове?

Стевица је био болестан. Чује га мати ноћу како стење и запита га шта га боли? — Он није хтео матер у бригу да баца, па рече да га ништа не боли.

„Лажеш, Стевице“ рече му мати.

А он мало зачута па онда запита: А зар није слободно ни ноћу лагати.

Стевица се каткад мало и улећи, па неће да учи.

— Ако не учиш, — рекох му ја — неће бити од тебе ништа.

— Е да! — доскочи ми он — а учитељ ми казао, ко не учи биће магарац.

Кад је оно Гарашанки пао свугде се о томе говорило. То је и Стевица чуо, ал није добро разумео. За то ће запитати.

— А ко је то пао?

Мати му одговори: једно дете.

— А одакле је пао?

— С тавана.

— А што су му дали да се пење на таван.

Стевице, — рече мати — поподне ће доћи к нама госпоја Н. са својим сином, знаш са оним раскаланим Драгишом. Ако те буде опет штипао, ти му опрости.

— Та ја ћу њему тако опростити, чим дође. —

— Ал ако ме уштине, бога ми, ја ћу га ћушити.

Послао Д. Т.

Смирио се! ○

„Сервус Шацо! Сервус брацо!

а што тако тио???

Увек си ми био ведар,

весео и чио!“

„Ћути брате! Не говори!

где л' си до сад био?

Кад и не знаш да сам ти се

јадник — — оженио!“

Д. Казбулбуц.

Мој Јоцика.

Јуче ме превари мој мали синчић. — Смејао сам се његовој досетљивости. — Дошав из школе, преповедаше ми, како је г. учитељ ухватио великог лептира, па га хтео у кутију справити, а овај измицауз — па право у јужну Африку! . . . „Куда“? упитам га, јер држах, да је нешто научио, а не зна, шта то значи . . . „Управо у јужну Африку!“ понови он . . . „А знаш ли ти, где је јужна Африка“? упитам га, желећи га поучити, да такве бесмислице не говори . . . „Знам, да како,“ одговори ми он са свим поуздано . . . „Па како онда можеш тако што говорити, кад то ни смисла нема“? рећи ћу му ја . . . „Како неби имало“? упита ће мали угурсуз насмејав се, — „лептир је збиља одлетео *баш у јужну Африку* — — — *на нашој школској мачи!!!* —

Па да нису кад-кад пилићи досетљивији него неки оматорели — петао! . . .

Др. Казбулбуц.

„Та имам кад“!!! ○

(Нешто, налик на какав: „бупле.“)

I.

Ако те бура усколеба,
невоље тешке потера јад,
а црне мисли поведу коло,
гробове видиш у наоколо,
па и ти сам би умрети рад.

Промисли добро,
промисли зрело;
протрљај очи,
разведри чело;

па реци тад:

Та имам кад!!! . . . Та имам кад!!!

II.

„Кобурга“ зову, да круну прими,
да стиса једном „б'лгарски“ јад;
а он се нешто сувише стеже,
не иде му се, да буде кнеже,
јоште би мало причекат' рад!

па мисли добро,
па мисли зрело;
па трља очи,
па трља чело;

па рече тад:

Та имам кад!!! . . . Та имам кад!!!

III.

„Германа“ народ не радо гледа,
види у њему тугу и јад!
у цензију га пријатељ вуче,
а „Герман“ моли, псује и хуче
неби се јоште „смирити“ рад!

па мисли дуго,
па мисли зрело;
па руком трља
суморно чело!

и рече тад:

Та имам кад!!! . . . Та имам кад!!!

IV.

А теби роде! кад хора дође,
кад ти догусти чемер и јад,
кад бољој срећи коракнут' треба,
па ма о води и кори хлеба;
ако си добру народа рад:
промисли мудро,
промисли зрело;
отвори очи
разведри чело!! — —

Не реци тад:

Та имам кад!!! . . . Та имам кад!!!

Др. Казбулбуц.

Не ваља пред децом свашта говорити.

Ономад при ручку потужи ми се жена на куварку како је иначе врло ваљана, само да јој врашки тај језик није: али кад јој дође ђуд, онда га опружи од по рифа. Мој синчић је то чуо и — утубио! . . . Синоћ пита у моме друштву наш г. уча другога учу, да ли ће бити велико вечерње у очи Маркова—дана или мало, — а овај ће шалећи се одговорити: биће оно од по рифа! . . . „*Таман ко језик наше куварице!*“ Зачу се у једаред глас мога малог синчића . . . Ја се скамених, а кад испричах учитељима узрок те неочекиване приметбе, сви се морадосмо насмејати а и уверисмо се, да пред децом ваља увек бити опрезан!

„Ни сваку, ни свагда“! говорио је увек мој добри родитељ, па видим, да му је изрека златна и мудра била.

Др. Казбулбуц.

Младост — лудост! ○

Многи од нас,
што се у младости,
са љубави дерне
штео убити;
у позније дане
морао се јако,
лудости овакој
и сам чудити!

Др. Казбулбуц.

Мицика. Је ли, тетка, зашто мене овај зуб тако често боли.

Тетка. Па *шупљ* је, зато те боли.

Мицика. А је ли, тетка, тебе опет често глава боли, — је ли и твоја глава *шупља*?

Ономад на лађи рече један фићфирић некој госпођици „Знате, фрајлице, чим сам вас видео таки сам помислио да сте ви фрајла сестра ваше фрајле сестре.

Сваш Јула. Господине поно, дошла сам да вам се тужим. Мој ме Андрија непрестано туче.

Свештеник. Притрпи се Јуло кад твој муж увиди да тај лек не помаже. он ће и сам престати.

Све дужнике наше, којима са данашњим бројем цедуље шаљемо уз ознаку колико који дугује, учтиво молимо да сваки свој дуг подмири у најкраћем времену. Нека сваки помисли да је издавање новина скопчано са великим, разноврсним трошковима, па кад ми ове кад и кад на штету своју морамо да подмирујемо, право је да нама плати сваки, који новине прима и чита. Иначе мораћемо у листу јавно по имену свакога позвати који то не учини у року од 14 дана. Не желимо бруке, али мораћемо учинити, ако дотични неће да своју дужност учине. Зато поновљено молимо свакога, ко данас у своме листу цедуљу нађе, да исту најљубиво прочита и свој дуг пошље.

Такођер молимо и све оне, који нам што за овај лист од прошле године дугују, да свој дуг у најкраћем року подмире или да одговоре ако су коме што у име тога дуга за наш рачун платили. Сваки од оних добио је карту колико и за које време дугује. Нека нико не чека, да га још и другим путем за овај дуг опомињемо.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

Новије књиге и листови,

које уредништво добија у замену.

Дабро-Босански Источник. Лист за црквено-просветне потребе српско-правосл. свештенства у Босни и Херцеговини. Власник и изд. АЕМ. конзисторија. Уредник Ник. Г. Далић. Излази у Сарајеву једвапут у месецу. Цена 2 фор. годишње.

Библијске приповетке из старог и нов. завета за Ш. разр. осн. школа удесио С. Коњовић учитељ. Сомбор 1887. Издање књ. М. Каракашевића. Цена 20 новч.

Црна Индија приповетка Жила Верна са 16 слика. Превео Јован Марић. издање Августа Фукса у Новоме Саду 1887. Цена је 80 новчића.

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

Први календар за 1888 годину

Сад је баш изишао из штампе:

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

ЗА КРАТКО ВРЕМЕ ИЗИЋИ ЋЕ:

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ, који је богато урешен најновијим и најлепшим сликама уз најодабранији и разноврстан садржај, као и досад што је доносио

Ми смо се потрудили да овај највећи буде и за 1888. год. најбољи, најлепши и по томе нај-јефтинији српски календар, као што је то и до

сада вазда бивао, што ће у осталом за кратко време сам „ОРАО“ најбоље потврдити, а ми ово само међутим укратко јављамо поштованој публици и нашим дојакошњим комисионарима, који нека се изволе унапред пријавити колико којег календара да им пошљемо.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА у Н. САДУ,

издавалац „Орла“ и „Царића“.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 "
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 "
Наука из светог писма (за писање и на изузет учеење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв Часослова оупражненіе вз чтеніи церковныхъ книгъ кз оупотреленію вз нар. оучниащахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 "
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 "
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде додатак: Наука о глобусу и мапама — — —	25 "
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 "
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 н.
" II.	60 "
Велика катавасија	1. — "
Мала катавасија	20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — "
Одабране народне песме за учеење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 "
Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк.	10 "

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

Наставни план за срп. нар. учитеље 20 н.
Нове метарске мере 10 „

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижевни рад. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижама. Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЦА ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1887. до
од 24. марта даље наредбе.

- Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахата после подне.
Из НОВОГ САДА у ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: недељом у 5 и по сахата по подне.
Из НОВОГ САДА у БУДИМЧЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.
У НОВОМ САДУ, 23. марта 1887

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

За одржање и поленшање ЖЕНСКЕ ЛЕПОТЕ

је
Дра Боте помада за лице

најбоље средство. Она уклања за најкраће време пеге, мрке флеке и свакојаке осипе у лицу. Сасвим је нешкодљива и како се ова не прави од масти, то не проузрокује бубуљице на лицу. Цена једне тегле 1 фор., мала тегла 50 новч.

Дра Боте водица за умивање

особито добро средство да чува лице од бора и чини да лице постаје свежије и добије еластичност. 1 боца 50 новч.

Главни стовариште за разошиљање код произвађача

АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА, апот. у В. Бечкереку.

Главни стовариште у Новом Саду у трговини Панте Јовановића. — У Будапешти главни депо: *Josef Török, Königsgasse 12.* — У Темишвару апотеке *C. M. Jahner, Klausmann und Albert (Stadtapotheke), St. Tárcazy.* — У Колошвару *V. Tischler, Parfumerie.* — У Вел. Ст. Миклошу *Desid. Mészáros.*

Само је онда прави наш производ, ако има горе насликана наша заштитна марка и ако је зготовљена у апотеци АЛЕКСАНДРА пл. КОВАЧА.

Наруџбине са стране обављају се најбрже.

2—10

! ЈОШ НИКАД ДОСАДА !

Један комад памучног платна (Baumwolleinwand) 1 риф широко (30 риф)	ф. 3.75
Један комад памучног платна $\frac{5}{4}$ риф широко (30 риф)	ф. 4.45
Један комад памучног платна широко 1 риф (30 риф)	ф. 4.70
Један комад памучног платна широко $\frac{5}{4}$ риф (30 риф)	ф. 5.40
Један комад платна од „Гарна“ 1 риф широко (30 риф)	ф. 5.25
Један комад платна од „Гарна“ $\frac{5}{4}$ риф широко (30 риф)	ф. 6.40
Један комад „креас“-платна (30 риф)	ф. 5.—
Један комад шифона (30 риф)	ф. 4.50
Један комад платненог оксфорда (30 риф)	ф. 4.75
Један комад платненог сезира (30 риф)	ф. 5.75
Један риф изврсног угаситог или плавог глатког паркета	ф. —.10
Један риф изврсног двоструког паркета	ф. —.15

30.000 РИФИ ФИНОГ

СРПСКОГ ПЛАТНА

57 cmtr широко риф 14 $\frac{1}{4}$ новч.

62 cmtr широко риф 15 $\frac{3}{4}$ новч.

При прегледу ових цена увериће се сваки, да друга мануфактурна трговина није у стању тако јефтино робу продавати, као

В. АДAMOвиЋ

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ МАНУФАКТУРНОГ ЕСПАПА
ТЕМИШВАР, ГЛАВНА ПИЈАЦА.

7—15

Велико, добро сортирано стовариште моде-бордуре, паркета, креаса, румбургског и холандског платна, креветних хаљина, чаршаве за столове, салвета, марама од памука и вуне.

Моје стовариште у изложби за извоз из Аустро-Угарске државе код Аустро-Угарског Друштва (*österr.-ung. Export-Verein*) у Бечу, *L. Wollzeile Nr. 85* стоји сваки у свако доба слободно на увид

У vrlo великом избору извршних, најлепших и правих сатина (*Wäschebilden Mode-Borduren Satins*) Castor-Vigonia памучне парале за госпође и децу.